

[Carl P. Jensen.]

erindre, at enkelte ordførere efterlyste en motivering for, at man ved den lejlighed friholdt spiritus for de forhøjelser, der da blev gennemført, forhøjelser for øl, cigaretter, malt, humle osv. Ministeren oplyste ved den lejlighed, at det skyldtes, at man året forud havde forhøjet afgiften på spiritus. Den motivering kan man i hvert fald ikke bruge i denne omgang. Derfor kunne det være naturligt at spørge, om der skulle findes en anden årsag. Jeg skal afstå fra at spørge ministeren, for der er noget, der tyder på, at man selv uden en større efterforskning kan finde svaret herpå.

Da man i 1967 gennemførte en forhøjelse af spiritusafgiften, fik vi i forslaget bemærkninger en motivering, som jeg gerne vil citere ordret. Man sagde:

„For at søge spiritusforbruget i Grønland begrænset har landsrådet yderligere vedtaget en forhøjelse af spiritusafgiften.“

I den betænkning, som landsrådets udvalg for økonomisk planlægning nu har udarbejdet, siges det, at man er enig i, at man for Grønland ikke skal indføre en spiritusrationering, men at man gennem forhøjelse af afgifterne vil søge at begrænse spiritusmisbruget. Nu er det ikke netop dette problem, vi skal tage stilling til. Her drejer det sig alene om landskassens økonomi. Men måske har vi alligevel her svaret på spørgsmålet om, hvorfor man ikke har medtaget en forhøjelse af spiritusafgifterne. Se, nok skal man dæmpe spiritusforbruget i Grønland ved en høj beskatning, men dog ikke så meget, at landskassens indtægter angribes alt for meget. Den tanke får man unægtelig, når man læser referatet af landsrådsforhandlingerne i Grønlandsposten for den 16. oktober i år, der netop omhandler det forslag, vi her har til første behandling. Det hedder her i dette referat, at landsrådsmedlem Marius Abelsen stillede et ændringsforslag om, at den foreslåede afgiftsforhøjelse på spiritus kun skulle være 5 kr. og ikke 10 kr. pr. flaske, idet han netop pegede på — det, der var hensigten

i sin tid — at importen siden den seneste forhøjelse er faldet med godt 30 pct., fra 212.000 l til 160.000 l, fra 1966 til 1968 som følge af afgiftsforhøjelsen. Måske har jeg misforstået dette referat, for i det forslag, vi her har til behandling, er slet ikke tale om nogen forhøjelse af spiritusafgiften. Men den nærmere forklaring kan vi måske få under udvalgsarbejdet, om der i landsrådet har foreligget et forslag i så henseende.

Man kan heraf udlede, at når afgiftsforhøjelsen virker efter den i sin tid udtalte hensigt; ja, så kommer man let i konflikt med hensynet til landskassens økonomi. Det er netop denne form for dobbeltmoral, der her kommer til udtryk, som gør, at vi nu må sige til landsrådet, at man må se at komme til vejs ende med sine overvejelser for at skaffe landskassen den økonomi, der er nødvendig for at løse de opgaver, man er enig i at henlægge til landskassen i Grønland.

Man har ganske vist i foråret besluttet at indføre en afgift på visse luksusbetonede varer som ægte tæpper, kosmetik, pladespillere, båndoptagere osv., men man har også besluttet at udsætte at gennemføre noget af alt dette, indtil man engang næste år har taget stilling til den betænkning, jeg omtalte for et øjeblik siden vedrørende beskatning i Grønland. Jeg tror, der vil gå en rum tid, før man kan opleve, at der tilflyder landskassen indtægter ad disse påtænkte kanaler, og derfor kunne man godt have ladet fantasien bevæge sig ad nogle af de baner, man her har nævnt.

Jeg finder det urimeligt, at mere luksusbetonede drikkevarer som whisky, cognac og andre stærke varer skal holdes fri for en yderligere beskatning, når man i samme forslag forhøjer afgiften på flødekarameller, lakridspastiller, marcipangrise og bolsjer. Kunne man ikke have appelleret til landsrådets fantasi og taget hul på nogle af de varegrupper, man altså har i tankerne, men hvor man udsætter og derved også giver folk mulighed for at sikre sig i god tid, før nye afgifter sætter ind? Mon ikke der kan være anledning til at tale lidt med ministeren om